U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **N. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018, č. j. OAM-2533/DS-PR-P09-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 3. 2018, č. j. 60 Az 7/2018 – 34,

takto:

I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **se zamítá.**

II. Kasační stížnost **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný vydal v záhlaví označené rozhodnutí, kterým zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť shledal žádost žalobce nepřípustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Zároveň stanovil, že státem příslušným pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Rumunsko. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku. Krajský soud výše uvedeným usnesením žalobě odkladný účinek nepřiznal.

[2] Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Uvedl, že v současné době je zajištěn za účelem realizace předání do Rumunska a obává se faktické realizace takového předání. Domnívá se, že usnesení krajského soudu je v rozporu se zákonem, zvláště se správním řádem, nařízením Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublin III"), evropským právem a zejména pak s čl. 38 Listiny, s čl. 6 Evropské Úmluvy lidských práv a svobod a

s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie, neboť jej fakticky zbavuje práva na soudní přezkum správního rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o jeho předání a tedy právo na spravedlivý soudní proces. Stěžovatel upozorňuje na čl. 27 nařízení Dublin III, podle kterého má žadatel právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu. Stěžovatel sice podal žalobu k soudu, nicméně krajský soud nepřiznáním odkladného účinku fakticky zmařil jeho právo na spravedlivý proces, jelikož pokud dojde k realizaci přesunu stěžovatele, bude již žaloba, pro kterou nebyl přiznán odkladný účinek, irelevantní. Kasační stížností napadené rozhodnutí je podle jeho názoru třeba považovat za konečné rozhodnutí ve věci, neboť na jeho základě dojde s velkou pravděpodobností k realizaci předání stěžovatele a s ohledem na všechny ostatní právní předpisy nebude další projednání věci reálné. Stěžovatel dodává, že v případě předání do Rumunska by mu hrozila vážná újma ve formě nelidského a ponižujícího zacházení.

[3] Zároveň stěžovatel požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, jelikož nemá právní vzdělání, nerozumí česky, je omezen na osobní svobodě a nemá žádné finanční prostředky k hrazení služeb advokáta.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval žádostí stěžovatele o ustanovení zástupce.

[5] Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce. Ze shora uvedeného vyplývá, že nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků vylučuje právo na bezplatné zastoupení. Podmínky pro osvobození od soudních poplatků přitom upravuje § 36 odst. 3 s. ř. s., podle kterého platí, že účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, pak takovou žádost zamítne.

[6] Nejvyšší správní soud po posouzení věci dospěl k závěru, že v daném případě se jedná o návrh zjevně neúspěšný. Za zjevně neúspěšný návrh je dle judikatury Nejvyššího správního soudu nutno považovat takový návrh, jehož neúspěšnost je bez jakýchkoliv pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjistitelná. Takovým „zjevně neúspěšným návrhem“ může být např.: opožděně podaná žaloba, opožděně podaná kasační stížnost; návrh na prominutí zmeškání zákonné lhůty, kterou nelze prominout; návrh, který je výslovně (bez meritorního posouzení charakteru a povahy žalobou napadeného úkonu) vyloučen z meritorního přezkoumání (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007 - 72).

[7] V daném případě se jedná o návrh (kasační stížnost) brojící proti zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, proti němuž není dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu kasační stížnost přístupná, jak bude rozebráno níže. Návrh stěžovatele je proto zjevně neúspěšný. Je tedy zjevné, že minimálně tato podmínka pro osvobození od soudních poplatků není splněna. Jelikož u stěžovatele nejsou dány

předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, nesplňuje ani podmínky pro ustanovení zástupce, a Nejvyšší správní soud proto žádost zamítl.

[8] Dále se soud zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o odkladném účinku žaloby.

[9] Podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku je rozhodnutím dočasné povahy, a proto proti němu není kasační stížnost přípustná (viz nejprve usnesení ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 - 172, č. 507/2005 Sb. NSS, a dále např. usnesení ze dne 27. 1. 2011, č. j. 5 As 60/2010 - 131, rozsudek ze dne 6. 3. 2014, č. j. 10 As 4/2014 – 19, body 13 – 15, usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, č. 2116/2010 Sb. NSS, bod 23; či ze dne 20. 5. 2014, č. j. 3 As 125/2012 – 43, č. 3072/2014 Sb. NSS, bod 37). Ačkoliv si lze představit i případy, kdy by rozhodnutí o odkladném účinku pro své důsledky nesplňovalo znaky rozhodnutí dočasné povahy vymezené citovanou judikaturou, a pak by diskuze o eventuálním prolomení dosavadní judikatury ohledně nepřípustnosti kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí mohla být namístě, v posuzované věci se o takovou situaci nejedná.

[10] Na nepříznivé dopady realizace rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany pamatuje zákon o azylu, který přiznává žalobě proti takovým rozhodnutím odkladný účinek. Zároveň však stanovuje z pravidla odkladného účinku *ex lege* výjimky, a to mimo jiné právě v případě žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení dle § 25 písm. i) tohoto zákona (viz § 32 odst. 2 zákona o azylu). To však neznamená, že soud nemůže na návrh žalobce odkladný účinek žalobě za splnění podmínek uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s. přiznat. Své rozhodnutí přitom musí náležitě odůvodnit, a to v souladu s požadavky na takové odůvodnění stanovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2014, III. ÚS 2331/14, N 172/74 SbNU 493. Zde Ústavní soud konstatoval, že „*správní soudy musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, kterým byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát Evropské unie a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k* [...] *systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Tato povinnost se přitom promítá jak do rozhodování o předmětu žaloby, tak do rozhodování o tom, zda jí má být přiznán odkladný účinek. Jeho nepřiznání by totiž mohlo mít za následek, že dojde k přemístění stěžovatele na základě vykonatelného rozhodnutí Ministerstva vnitra, ačkoliv posléze soud uzná, že situace v určitém členském státě s ohledem na čl. 3 Úmluvy takovéto přemístění neumožňuje. Tím není řečeno, že odkladný účinek má být přiznán vždy, například i v případech, kdy takováto obava zjevně neobstojí. Jestliže ale takováto zjevnost chybí, pak nelze považovat za dostatečný argument pro nepřiznání odkladného účinku pouhou skutečnost, že k přemístění má dojít do jiné členské země Evropské unie, která je povinna v souladu s nařízením Dublin III posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v meritu věci, objektivně a nestranně, v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva.*“

[11] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že v daném případě nebyla kasační stížnost proti rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žaloby přípustná.

Nepřípustnost kasační stížnosti pochopitelně vylučuje věcný přezkum správnosti rozhodnutí o odkladném účinku. Proto se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat ani s tím souvisejícími kasačními námitkami.

[12] Kasační stížnost není přípustná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 104 odst. 3 písm. c), § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu